

ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛ. ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

ΧΑΡΙΛΑΟΣ ΚΑΙ ΖΩΗ

Τι διηγήθηκε ο Δημ. Ύψηλάντης στον Άγγλο περιηγητή Ράτμπον. Ένα άρχοντόπουλο του Μωριά που άναγκάστηκε να πάρη τὰ βουνά. Η άρπαξη της άρχιας Ζωής. Στο χαρμί του Χαμητή Μπέη. Σκηνές από την πολιορκία της Τριπολιτσάς. Η φοβερή τραγωδία στο Σεράγι του Χαμητή Μπέη. Μέσα στις φλόγες της Άλώσεως κλπ.

λιμ Ράτμπον.

Ο περιηγητής αυτός επισκέφθηκε τη χώρα μας κατά τὰ πρώτα έτη της άπελευθερώσεώς της, έγνωσε πολλούς από τους άντρες του Άγόνος και έγραψε ένα σπουδαίο και δυσέμετο σήμερα βιβλίο με τον τίτλο : «Εξόνες επί της πολιτικής καταστάσεως της Έλλάδος εν έτει 1832—1833».

Είπε λοιπόν άνοιξις του 1833 — οράια Έλληνική άνοιξις. Ο Άγγλος περιηγητής φτάνει στην Άρκαδία, και μαγεμένος από τις όλογορα ειδυλλιακές εικόνες, γράφει στο σημειωματάριό του :

«Ω ! τι έξαισία ή Άρκαδική βλάστηση ! Πόσο δίκιο είχαν οι έξοχοι ποιητά της Άρχαιότητος να υμνήσουν τις θείες αυτές όμορφες !... Και παρακάτω βόσκει τα χτυπητότερα έπίθετα για να εκδηλώση το θαυμασμό του από το θέαμα του Ναού της Φυγιάς που τον κατέπληξε με το μεγάλο του.

Ενώ όμως ο εύγενής ξένος ήταν βυθισμένος σε μια τέτοια έκστασι, αντίλαμβάνεται άξαφνα μπροστά του ένα νέον Έλληνα λεβέντη, φουταναλλοφορο, που έρχότανε προς το μέρος του με άργο βιάσιμα. Χαίρετηθήκαν και γνωρίστηκαν.

Ο Έλλην φαινότανε έξυπνος, μιλούσε μάλιστα και Ιταλικά, και στη γλώσσα αυτή κατορθώσαν να πουν πολλά πράματα. Ο νέος του έλεε ότι κατούτανε από την Ανδρόσιαινα, ότι έζησε πρώτα στην Τρίπολι, ότι έλαβε μέρος σε πολλές μάχες και μάλιστα στην πολιορκία της Τριπολιτσάς, όπου έγεινε και ήρω; συνταραχτικού δράματος. Δυστυχώς ή άφρήγης του νεαρού Έλληνος (τον όποιον ο Ράτμπον σημειώνει μόνο με το βαρβατικό τον όνομα Χαρίλαος) διεκόπη στο σημείο αυτό. Οι συνοδοιπόροι του Άγγλου περιηγητού βιάζονταν να φύγουν, κ' έτσι ο παράδοξος αυτός άγονιστής δε μπόρεσε να έξακολουθήση την ιστορία του, που είχε κινήσει ζοφή την περιέργεια του σέρ Ράτμπον.

Ύστερα όμως από λίγες ήμέρες, ο Άγγλος υπαρκίδης γνωρίστηκε με το Στρατάρχη Δημήτριο Ύψηλάντη κ' έμαθε από το στόμα του τη δραματική ιστορία του Έλληνα άγονιστή.

Ο Χαρίλαος άνηκε σε μια από τις πιο άρχοντικές οικογένειες της έπαρχίας του, από το χωριό της Άνδανεια : «Κωνσταντινοί». Ο πατέρας του, που ήταν άρχιστέλμας, πέθανε κατά το 1820 και του άφησε σημαντική περιουσία. Ο ένοικιστής των δημοσίων φόρων — και τέτοιοι ήταν συνήθως οι κ ο τ ζ α μ π α σ η δ ε ς των χωριών—δείκτης βεροβολικά πλεονέκτης. Μαζί με άλλους φορολογούμενους—συνήχισε ο Άγγλος συγγραφέας—άναγκάστηκε και ο δυστυχής Χαρίλαος, άναγκασμένος για τις άβυσσάγες πιέσεις, ν' άνηθή την πληρωμή των φόρων, που ίσθδυν έμοφες με δήμους της περιουσίας του. Ξέροντας όμως καλά πόσο άκαβιά θα έπληρωνε την άρνηση του αυτή, άναγκάστηκε ν' άφήση το χωριό του και νά καταφύγη στα όρη και άπλησίαστα βουνά της Άρκαδίας, όπου ζούσε με τὰ πρόβατά του και τους συντρόφους του.

Ο Χαρίλαος όμως ήταν άρροβονιασμένος με την όμορφότερη κοπέλλα του χωριού—Ζωή τ' όνομά της—σαστο άγροτικό λουλούδι λιγάκι συγγενή του. Άγαπιόντουσαν από μικρά π' ιδιά, και μάλιστα εκείνες τις ήμέρες πρόκειται να στεφανωθούν. Λογαριάζαν όμως χωρίς τον άπιστο ένοικιστή των φόρων που έμπαζε πάντα να βρη τρόπο έκδικήσεως.

Η εύκαιρία δέν άργησε νά του παρουσιασθή : Ένα; πλούσιος Όθωμανός Τριπολιταίνης, ο Χαμητή Μπέης, έπνε νά περάση από το χωριό και νά φιλοενηθή από τον Τουρκόφρονα φορατζή. Έπάνω στο τραπέζι του λέει :

—Έχουμε δυό στο χωριό, Μπέη μου, μια κοπέλλα, Ζωή, όνομα και πράμα ! Σάν τα κρύα νερά ! Φίνο πεσέει για το χαρμί του πολυχρονημένου μας του Σουλτάνου !...

—Χμ, έμμορφοίσε ο Χαμητή Μπέης, πός θα μπόρεσομε νά τη βάλουμε στο ζέου :

—Μή φοβάσαι, Μπέη, είπε ο καταχθόνιος φορατζής, είνε όφρανή άπό πατέρα, ξενοδοκείται... Συγγενείς δυνατούς δέν έχει... Εύκολο πράμα...

Το σχέδιο της άρπαγής καταστρώθηκε : Την άλλη νύχτα, ο Μπέης με τους άνθρώπους του, μπήκαν στο φτωχικό της κοπέλλας και την

άρπαξαν από την άγκαλιά της; μάνας της που θρηολογούσε τραβόντα; τὰ μαλλιά της. Άναίσθητη την κόρη την έφέρανε στο σπίτι του φορατζή.

Ένα παιδί όμως, ξαδέφφι της Ζωής, τους παρακολούθησε κρυφά και είδε πού την έκρυψαν. Το παιδί παίρνει τὰ βουνά, πηγαίνει στα λημέρια του Χαρίλαου και του φέρνει τὰ κακά μαντάτα. Ο άρροβονιαστικός της; κόρης άναγε από το θυμό του, γρήγορα όμως ήρθε στον έαυτό του και κινώθηκε τον άτάραχο, για νά έκδικηθή άσφαλέστερα.

Η καρδιά του πονούσε. Η φιλοτιμία του είχε θανάσιμα προσβληθεί. Ηθέλε, όχι μόνο ν' άπελευθερώσει την άγαπημένη του, αλλά και νά τιμοφήση τον άνανδρο άπαγωγέα.

Πρό πάντων όμως ή λύσσα του έστρόφετο έναντίον του συγγενικού του, του τουρκόφρον φορατζή. Και μια νύχτα — που ήξερε ότι ο Φορατζής θα περνούσε από τη δ ή μ ο σ ι ά πηγαινόντας στο Βαλτέτσι—ο Χαρίλαος τούτσησε χαρτέρι και τον έσφαξε.

Μετά την πράξη του αυτή, ο Χαρίλαος δέν μορφοδνε πιά νά μείνη στο Μωριά. Ξεπολύσε όσο — όσο τή σπάνη του, κατέβηκε στη θάλασσα, βήκε καθάρ Κεραλλονίτικο και ζήτητηντη. Πήγε στην Ιταλία, στη Γένοβα, όπου ήσάζαζε περμιόνοντας άλλαγή της τύχης.

Στο μεταξύ, ή δυστυχισμένη ή Ζωή είχε όδηγηθεί στην Τριπολιτσά, στο σεράγι του Χαμητή Μπέη, που ύφοντανε πλούσιος και μεγαλοπρεπές στη δυσμική άκρη της πόλεως, μέσα σε μεγάλο περβόλι. Στο χαρμι του Όθωμανού άρχοντα ή Έλληνοπούλα ήταν ή όμορφότερη αλλά και ή πιο δυστυχισμένη. Και ο Χαμητή Μπέης; πού είχε ξετραλλάει από την άθωότητά και την όμορφιά της, άπεφάσισε νά μη τήνε στείλη στο Σουλτάνου, αλλά νά την κρατήση για τον έαυτό του.

Λίγους μήνες άργότερα ή σύναξις των άρματωλών του Μωριά έκλήρησαν την Έλληνική Έπανάστασι στο Μοναστήρι της Άγίας Λαύρας; και ο Επισκόπος Γερμίνος, εύλογοδνε τη σημαία τους. Η θεομική προκήρυξη του Ύψηλάντη βήκε άντιπάλος σε όλες τις Έλληνικές καρδιές κ' έφτασε ως την Ιταλία, ένωνόντας και στην ψυχή του Χαρίλαου τον πόθο της λευτεριάς και της έκδικήσεως. Και ο Χαρίλαος έστρεψε από τους πρώτους στην άγιο-νισμένη Έλλάδα. Αυτό κατά τον Άπρίλη του 1821.

Στην άρχή ο Χαρίλαος πολέμησε κάτω από τη σημαία του Δημητρίου Ύψηλάντη. Άργότερα όμως πήγε με τον ήγεμόνα, της Μάνης Πετρούπλη Μανρομιάλη, κ' έτσι έφτασε μαζί του κάτω από τὰ τέλη της Τριπολιτσάς, πού την πολιορκούσαν οι μεγαλύτεροι καπετάνιοι του Μωριά...

Κατά την εποχή της Τουρκοκρατίας ή Τριπολιτσά ήταν ή πρωτεύουσα όλης της Πελοποννήσου και έδρα του Πασαά του Μωρέως. Μέτα κατοικούσαν οι πλουσιότεροι Όθωμανοί, και σ' αυτήν είχαν τους κεντρώσει τους θησαυρούς τους όλοι σκεδόν οι Μπέηδες του Μωριά για νά τους προφυλάξουν από τους Έλληνες έπαναστάτες. Μεγάλα και ισχυρά τέλη έζωαν την πόλι. Στά 1821 ή Τριπολιτσά είχε μέσα άρκετο Τουρκικό στρατό. Στις φοβερές φυλακές της σαιζαν αιχμάλωτοι όλοι οι άρχιερείς και πρκατοι του Μωριά...

Την πολιορκία της Τριπολιτσάς διήκνη ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης; με σιβαρό χέρι, και από μέσα σε μέρια ή κατάσταση των πολιορκουμένων έχειροτέρησε. Μαζί με κείνους; πού περιέμεναν άνυπόμονα την όρα νά μπουν στην Τριπολιτσά, ήταν και ο Χαρίλαος, πού ήξερε ότι ή άρροβονιαστικά του θοηνοδνε σλάβρα μέσα σ' ένα Τουρκικό σεράγι. Σε πούά όμως μεριά της πόλεως; βρισκότανε το σεράγι αυτό δε μπόρεδνε βήβαια νά ξέρη...

Είχαν περάσει δυό μήνες από την ήμέρα πού άρχισε ή πολιορκία.

Γύρω από την Τριπολιτσά μαζεύονταν όλοένα και νέα Έλληνικά στρατεύματα. Πείνα, δίψα, έλλειψη; πολεμοφρόδιν, μιλές; δυό άλλες; στερήσεις; άνάγκισαν πιά τους Τουρκούς; νά σκελόνονται νά παρ' ιδουθούν και νά μαλδώνουν μεταξό τους;

Όταν άρχισαν πιά κατά το Σεπτέμβριο; νά βγαίνουν κρυφά από την πόλι αυτόμοιοι και νάρχονταν στο στρατόλεδο, έγιναν γνωστά τὰ χάλι των πολιορκουμένων... Τότε, στις παραμονές της Άλώσεως, μερικοί από τους ζοηροτέρους Έλληνες άπεφάσαν νά εκβιάσουν τη λύσι

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

- Φαίνεσαι σάν στενοχωρημένος... Τι σου συμβαίνει ; ...
- Τι θέλεις νά μου συμβάλει... Είμαι αναγκασμένος νά πάω σ' έναν γάμο... Ύπαρχει πληρικτικότερη άγγραρεία άπ' αυτή ; ...
- Τότε, γιατί ηγαίνεις ; ...
- Μπορώ νά κάμω και διαφορετικά ; Πρόκειται περί τοῦ... δικού μου γάμου ;

Μεταξύ χωρικών :

- Ε, μάριμπα-Γιάννη, Τι φάρμακο έδωσες στην άγελάδα σου τις προάλλες πού είχε άρρωστήσει ; ...
- Έκατό δρόμα νέφτι.
- Την άλλη μέρα :
- Όραία ήταν ή συμβουλή πού μουδωξες χθές, μάριμπα-Γιάννη. Έδωκα στην άγελάδα μου νέφτι, καθώς μου είπες ; και ψώφησε !
- Τό ίδιο έπαθε κι' ή δική μου !

Μεταξύ φίλων :

- Έχεις δάσε κόμπο, βλέπω στό μαντήλι σου...
- Η γυναίκα μου τόν έδωσε, γιά νά θυμηθώ νά ρίξω ένα γράμμα της στό ταχυδρομείο.
- Και συ τώροζεις ;
- Πώς νά τό ρίξω, άφου... λησμόνησε νά μου τό δώσει !...

καί ν' αναγκάσουν τούς Τούρκους νά παραδοθούν μιά ώρα άρχίτερα. Μαζί με τόν όμιλο αυτό ενώθηξε και ό Χαρίλαος πού τίποτε πιά δέ μπορούσε νά τονε συγκαταστή...

Τή νύχτα τής 25ης Σεπτεμβρίου 1821, ό Χαρίλαος με τούς συντρόφους του βάδων σκάλες στό άσθενέστερο σημείο του τείχους, ηηδούν μέσα, άνοιγουν την Πύλη κ' έπειτα δλοι μαζί χύνονται στην πόλι άκράτητοι, με γυμνά τό σπαθιά, μεθυμένοι από δόξα και νειότη !...Γιά νά ματαιώσουν κάθε πιθανή αντίσταση τών Τούρκων, και γιά νά φέρουν τόν τρόπο του νη άναστάτωσης, βάδων φοπια τνα πρώτα σπίατα... Η πυρκαχιά, βοηθημένοι από τόν άνεμο, φροντάνει τεράστια και ξεπλόκνεται σέ όλη την Τριπολιτεί.

Τότε και ό Αρχιστράτηγος τών Έλλήνων δίνει τό σύνθημα τής γενικής επιθέσεως. Οι πολιορκητά χύνονται μέσα με άκράτη ενθουσιασμό. Αρχίζει ή τρομερή σφαγή όπως την περιγράφει ό Ποιητής του Ύμνου :

Ω τι νύχτα ήταν εκείνη
Πού την τρέμει ό λογισμός,
Άλλος ύπνος δεν είναι
Πάρεξ θάνατου πικρός !...

Μέσα στους άλαλαγμούς τών Έλλήνων, στους θρήνους τών Όθωμανών, στους κρότους τής πυρκαχιάς και τών τουφεκιών, ό Χαρίλαος αδιάφορος γιά κάθε άλλο, περιφρονώντας κάθε κίνδυνο, τρέχει όπου βλέπει Τούρικο άρμυροσπίτο. Έτσι φθάνει και στό σεράγι του Χαμητ Μπέη, σπάζει την έξοικοντα και χύνεται στην αυλή... Ό Χαμητ Μπέης, πού τό σπiti του είχε άρχεις νά τυλιγεται από τις φλόγες, εκάταλαβε άμέσως τί συμβαίνει, και παρουσιάζτηκε στό κεφαλόσκαλο τής κεντρικής σκάλας, κρατώντας από τό χέρι την Έλληνίδα, πού είχε τό πρόσωπό της σκεπασμένο με πέπλο... Τά μάτια του Όθωμανού βράζανε φλόγες μανίας...

Μόλις ό Χαμητ είδε τό Χαρίλαο ν' ανεβαίνει ή σκάλα τραβεί τό κάλυμμα της δυστυχισμένης Έλληνοπούλας, τάχα ότι πηρε την άποψα νά τηνε αναδωθή στον άρροβονιαστικό της. Η Ζωή μέσα στη λάμψη τής φωτιάς, άναγνωρίζει τόν άγαπημένο της, αφήνει κραγιή χαράς : « Χαρίλαε ! » και άπλώνει τά χέρια γιά νά ριχτεί στην άγκαλιά του. Άλλά ταχύτερος ό αμφοδρός Όθωμανός της άρπάζει από τά μαλλιά, τραβεί τό χαιτάφι του, και μ' ένα κεραυνοβόλο κίνημα τής κόβει περί-περά τ' όμοιο κεφάλι και τό σφενδονίζει στον έμβροντιό Χαρίλαο, πού τόν εύρηκε στο στήθος !... Άφηνοντας ένα μουχρητό σάν πληγωμένο θηρίο, ό Χαρίλαος ηηδάει άπάνω, και με ύπομένο τό γαταγάνι κυνηγεί τό Χαμητ Μπέη πού φεύγει στό δωστειρόκο τό σπιασιού. Στο βάθος του μακρού διαδρόμου ή φλόγες σμαματούν τό φονιά. Με μία χτυπά ό Χαρίλαος τόν ριζνε νεκρό, κ' έπειτα, ξεαλλος από τή λύπη του, σκεδόν τελλός, τά έγκαταλείπει όλα, και αυτό τό λειψανο τής Ζωής, στη διάθεση τής φωτιάς, και βγαίνει με τά ρούχα μισοκαμμένα, στάζοντας αίμα, από τό θέατρο έκείνο τής φοβερής τραγωδίας !...

Από τότε ό Χαρίλαος ζούσε άπν δημήτης, σκυθρωπός και άπαρηγόρητος γιά τή συμφορά τόν, όπως τόν έγνωρίσε στό 1832 ό Άγγλος περιηγητής. Ο Ίστοριοδίφης.

Η ΞΕΝΗ ΖΩΗ

Πώς έκοψαν ή Γιαπωνέζες τά μαλλιά τους.

Η μόδα τών κομμένων μαλλιών ξεπλόκθηκε και στην Ίαπωνία. Η Ίαπωνέζες όμως κόψανε τά μαλλιά τους με πολύ παράδοσο τρόπο.

Έπειδή δλοι οι Ίάπωνες, είτε πατέρες είτε σύζυγοι, σηκωθήκαν στό πόδι καίδεν άρταν τις γυναίκες τους και τά κορίτσια τους νά κόψουν τά μαλλιά τους «άλα γκασόν» μιά γυναίκα Ίαπωνέζικη λέσχη σκέφθηκε νά επάρλλη με τρόπο τή θέλησή της.

Η γυναίκες τής λέσχης αυτής έκαναν έξάρωση γιά νά χτίσουν μία έκκλησία στην κορυφή του όρους Κόνδσι-Γυάμα, χιλια μέτρα περίπου ύψηλό, στην επαρχία Ναγκασάκι.

Μόλις μαζεύτηκαν τά άπαιτούμενα κεφάλαια άρχισε άμέσως τό χτισίμο τής έκκλησίας.

Η Ίαπωνέζες τότε, από άγάπη δίδην προς τό Θεό Βούδδα, κόψανε τά μαλλιά τους γιά νά...κάνουνε σχοινιά, πού θα έχρησίμευον γιά νά τραβήσουν ως την κορυφή του βουνού Κόνδσι-Γυάμα τά ύβλα πού θα χραιμάτευαν γιά τό χτισίμο τής έκκλησίας.

Όταν έτελειώσε ή έκκλησία, τά πρωτότυπα αυτά σχοινιά έκρεμάσθηκαν ως άμείρομα στό Βούδδα.

Μ' αυτόν τόν τρόπο ή Ίαπωνέζες κατάρθωσαν νά κόψουν σύμφωνα με τή μόδα τά μαλλιά τους, χωρίς οι πατέρες και οι σύζυγοι νά μπορούν νά διαμαρτυρηθούν !

Μιά έξωφρενική παράστασις

Ό μεγάλος Γάλλος ήθοποιός Φρειδερίκος Λεμαίτρε, έκανε προ χρόνων τουρνέ στις επαρχίες. Σε κάποιο επαρχιακό θέατρο έπαίξε ένα έργο σέ μία πράξη του όποιου έπερσε νά πη σαμπάνια. Ό διευθυντής όμως του θεάτρου ένόμισε καλόν νά αντικαταστή την σαμπάνια με άλλο ποτόν πού νά άφούριζε άλλα νά κοστίζει λιγώτερο, με τό σέλις.

Όταν έπερε ό Λεμαίτρε τό ποτήρι στό χείλη του, σταβρομυτούσνιασε παράενα, έφτυσε την πρώτη βουλιά και φώναξε διακόπτοντας την παράστασι :

-Πού εινε ό διευθυντής ; Νά έρθη γρήγορα ό διευθυντής εδώ ! Εινε άπόλυτη άνάγκη νά τού μιλήσω άμέσως !

Η ύπηρεσία του θεάτρου πού εύρίσκετο στό παρασκήνιο, ταραχτήκε πολύ γιά την άπρόοπτη αυτή διακοπή τής παραστάσεως και έτρεξε νά ειδοποιήση τόν διευθυντή, ό όποιος έσπευσε νά ήρτι συνέβαινε.

-Πλησιάστε κύριε, τού ελε ο ήθοποιός. Τι άσχημο άστειο ειν' αυτό ; Με φανταστήκατε άξιο νά γίνω συνένοχός σας και νά σας βοηθήσω νά γελάσετε τό κοινόν ;

-Έγώ ; εινε ό διευθυντής ταραγμένος.

-Ναι κύριε, σεις ό ίδιος.

Γυρίζοντας όστερα ό Λεμαίτρε προς τό κοινόν, ειπε :

-Φαντάζεθε κύριοι, όσα τιν σαμπάνια, όπως επάρλληε τό έργον ; Όχι ! Πίνω ύπλουστατα σέλις !

Οι θεαταί έκοσσαν στό γέλιο και έχειροκρότησαν.

-Θά σας φέρουν άμέσως σαμπάνια, κύριε Λεμαίτρε... Κάνετε λίγη ύπομονη. Κάποιο λάθος θάγινε, μηδύρισε ό δυστυχισμένος ό διευθυντής.

Και τραβήχτηκε γρήγορα γιά νά παραγγείλη σαμπάνια...

Έν τώ μεταξύ ό Λεμαίτρε άρχισε δολόκληρο φιλιπικό κατά του σέλις...και κατά τής ήσσάνουδισιας τών διευθυντών τών θεάτρων. Οι θεαταί τόν παρηκολούθησαν γοητευμένοι, δέν εινε δέ παράξενο νά διασφραστήθηκαν άμα ήλθε ή σαμπάνια και ξεακολούθησε ή πραγματική παράστασις.

Ό έκατομμυριούχος... ζητιάνος !...

Η άστνομια του Τουρίνου δέν άγαπά καθόλου τούς πλανόδιους όργανοπαίκτας πού σκοτιζουν τόν κόσμο με τις λατέρνες τους... Γι' αυτό κάθε τόσο τούς μαζεύει και τούς κλείνει σ' ένα άσυλο.

Έναν τέτοιο όργανοπαίκτη, τόν Καίσαρα Μαϊνέρο έπιασε τελευταία ή άστνομια του Τουρίνου, με τό σκοπό νά τόν όδηγήσει, σύμφωνα με τό νόμο, στό άσυλο τών άλητάν.

Ό Μαϊνέρο δέν έπερε άντίστασι, έζητησε μόνο νά πάρη μερικά πραγματάκια από την σοφία πού έκάθητό.

Τά πράγματα αυτά, κρυμμένα κάτω από ένα βουνο από κουρέλια και παληόχαρτα, ήσαν νομιμότατα χρισά και άσμημένα σέ μεγάλη ποσότητα !

Έξυγίαν περισσότερο από έκατό κιλά και χρειάστηκε φυσικά δολόκληρο κάρο, γιά νά τά πάη στό άσυλο, μέσα εις τό όποιόν μένει τώρα ό έκατομμυριούχος όργανοπαίκτης, συντηρούμενος από την περιούσια του !...